

מסורת הש"ס
עם הוספות

(א) [לעיל דף יא: וש"נ], (ב) [שנת מב. קלה. יצמנה כח. ז"ק זד.], (ג) [לעיל יד. וש"נ], (ד) [לעיל יב:], (ה) עירובין טו: (ו) לעיל דף יב, (ז) עירובין טו: (ח) יד: רש"י ד"ה שאם.

ליקוטי רש"י

סבכה בחיצים. ציה יד של חלים פלקי"ש צלע"ז. זכרים. כעין שלנו שמוצפין אותה צניה קיבול של חן. בשרה. דאע"ג דכלים מינה פשוטי כלי עץ אין מקצלין טומאה. נקבות. שיש נקב צראשו והסך עשוי כמרנע ונכנס לחוך הנקב הוו להו מקצלין שכלי עץ וראוין לקבל טומאה ופסולה [לעיל יב:]. **אם יש ריוח ביניהן כמותן**. לסך שס בסך כשר. פרוץ בעומד. כל הסיקף כולו עשוי קן. **בנכנס ויוצא**. שיהא שפוד יכול ליכנס וליצא צריח שצינחם דהשתא הוי ריוח טפי משעור שפוד ואינו מלומס [עירובין טו:].

הגהות וצייונים

(א) [מר סבר במ"ה תקרה צ"ש כשנוטף אחת מבינתים ולבית ה"ף או מפקפק או נוטף אחת מבינתים] **וא"ף ר"מ בין ב"ש בין ב"ה** אי נוטף אחת מבינתיים **אין** אי **א"ף**. מהרש"ל [גליון]: (ב) צריך להוסיף סבך פסול (כת"י): [ג] צ"ל ומאי קמ"ל ר' דסתם (דפרי"ו): [ד] הא"ר הוא **מקבל** טומאה (הגה' הב"ח על רש"י שבר"ף) ועיין ילקוט מפרשים: (ה) צ"ל כן (מנחת יהודה): [ו] צ"ל הרבה (דק"ס): [ז] בדפריי ליתא עד סוף הדיבור והוא מיותר (דק"ס) והרש"ש הגיה **דהא"ר** וכו': (ח) ברש"י איתא **הפסלים: ט** צ"ל **מדפסלי** (נגזי יוסף):

לעזי רש"י

אשפונדי"ש. פירוש ארוכות המטה. העלים שהם לאורך המטה (רא"ש כלים פ"ח מ"ה ועיין רמז"ם שם ורש"י לרי"ף מו"ק דף יז ע"א ד"ה דרגש).

סוכה

בַּתְּנִי' תקרה שאין עליה מעזיבה. סתם תקרה צנכרים שיש צהן ארצעה: **מעזיבה**. רלפת טיט ודומה לו צמקרא צספר עזרל (נחמיה ג) ויעוצו את ירושלים עד החומה מלואה מתוכה עפר להחזיק החומה: **ר'** יהודה אומר. **צ"ש** וצ"ה נחלקו בדצר: **ב"ש** אומרים.

אם צל ישצ תחמיה לשם סוכה: מפקפק. סותר ומנענע את כולן ואח"כ נוטל אחת מצינחים ונותן פסל צמקומה ולקמן מפרש למנה לי תרתי: וב"ה אומרים **מפקפק**. משום תעשה ולא מן העשוי ואין צריך לתת פסל ורצי יהודה לטעמיה דמכשיר צנכרים שיש צהן ד' לסך את כולה והיינו כרצ ושמואל מתוך לה לקמן צגמרא: או נוטף אחת מבינתים.

ואינו צריך לפקפק דצהכי סגי **דאיכא** עשיה מעליא: **רבי מאיר אומר נוטף אחת מבינתים אב"ף לא יפקפק**. שאין פקפוק מועיל לו ור' מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין צנכרים ועל ידי פסל שצינחיים מתכשרה ולשמואל דאמר לקמן (דף פד:ו) סך פסול צד' צאמנע מיתוקמא דכפרישית לעיל^(א) דניהוו שני פסלים צאמנע ואין צו אלא ח' אמות דדופן עקומה אמרינן עד הפסלים ומפקינן להו לנכרים מן הסוכה אי נמי סצירא ליה כרצ דאמר לקמן (סז) סך פסול צין מן הלד צין מן האמנע צארצע אמות הלכך לא פסלי נכרים שצינחים דליכא שיעור^(ב) פסול ציחד: **גמ'** **בשלמא ב"ה** טעמיה משום **תעשה ולא מן העשוי**. צפסול וכן מן העשוי לצית ולא לסוכה שאין שם סוכה עליו וגזרת תקרה לית להו צמסך צנכרים ואפילו צני ארצעה: **א"א ב"ש**. דצעו תרתי: אי משום גזרת תקרה. אית להו דאין מסככין צנכרים משום הכי לא מהני פקפוק: **ורבי קאמרי בו'**. כלומר לא מהני פקפוק אלא נטילה אחת מצינחים **דאיכא** מעליא וגזרת תקרה נמי צטלה לה והאי דאמרי מפקפק הכי קאמרי המפקפק לא הועיל ונוטל אחת מצינחים: **ה"ק**. ליה רצי מאיר לר' יהודה לא נחלקו בדצר זה דצ"ה כוחי סצירא להו דאין מסככין צנכרים ולא מהני פקפוק: **ומאי קמ"ף**. דסתמא^(ג) למתני' מאי אשמעינן צהך פלוגתא למיתנייה צמתני': **אמר ר' חייא בר אבא בו'**. רישא לאו משום גזרת תקרה איפלוג אלא צנכרים שאינן צני ארצעה אצל משופין הן וחלקים וראוין לתשמיש ומשום גזרת כלים נגעו צה לפסול אליצא דרצי מאיר אע"ג דפשוטי כלי עץ מינהו ולא מקצלים טומאה גזר צהו אטו כלים המקצלים טומאה:

סיפא רבי יהודה (היא) דקאמר לצית שמאי היא ושצקת ציה הלל: **לשמוא"ל** דאמר. אצל יש צהן ארצעה דצרי הכל פסולה: **סיפא במאי פ"יני**. הא ודאי סתם תקרה צני ארצעה הוא וקמכשר רצי יהודה אליצא דצית הלל: בביטולי תקרה. כלומר אמר לך שמואל לעולם צשים צהן ארצעה ולא היתה כאן תקרה מתחלה ועכשוי הוא צל לסך צהו לשם סוכה אפילו רצי יהודה פסיל דגזרינן משום תקרה שלא יצא וישצ תחת קורות ציתו ויאמר מה לי זה מה לי חדשה אצל השתא דזו תקרה היתה וצא לידי מעשה לעשות לשם סוכה וזה מוכיח שידוע שאמרה תורה תעשה ולא מן העשוי פליגי רצי יהודה ורצי מאיר אי איכא חו למגזר משום תקרה או לא רצי יהודה סצר צטולי תקרה לצית שמאי צריך לטוול מצינחים דאע"ג דמוכיח שצקי צתעשה ולא מן העשוי גזרי צה וצ"ה סצרי כיון דצטלה והוכיח שהתקרה פסולה חו ליכא למגזר ור"מ סצר לא נחלקו כו' ואף צה גזרינן: **בַּתְּנִי'** המקרה סוכתו. כמו שאנו עושין שמסדרין כלונסות תחלה צסך ונותנין פסל עליהן: **ארובות**. אשפונדי"ש צלע"ז וצגמרא מפרש^(ד) דמקצלי טומאה: **אם יש ריוח ביניהן כמותן**. צין שפוד לשפוד על פני כולה ויתן שם הפסל וכן^(ה) על פני כולה וצגמרא פריך הא אין הכשר מרוצה על הפסול: **גמ'** **פרוץ בעומד**. לענין מחילות שצת אחרמר מחילה שנעשית צפסין רחצין ג' והניח צין פס לפס כמלא פס דנפקא ליה מתורת לצוד וכן על פני כולה דהוה ליה פרוץ כעומד ודכוותה הכא צמתניתין דהוה ליה פסול ככשר: **בנכנס ויוצא**. שיהא פסל הרוחצ"ל כמותן יכול ליכנס וליצא צריח שצינחים דהשתא הוה ליה פסל שנותן שם מרוצה על השפודים ^(ו)והא"ר יותר על השפודים: והא

פרק ראשון

סוכה

טו.

רבי מאיר אומר נוטף אחת מבינתים **אב"ף לא יפקפק**. שאין פקפוק מועיל לו ורצי מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין צנכרים וע"י פסל שצינחים מיתכשרל ולשמואל דאמר לקמן (דף פד:ו) סך פסול פוסל צאמנע צארצעה מיתוקמא דכפריש' לעיל^(א) דניהוו שני פסלים צאמנע ואין צו אלא שמנה אמות דדופן עקומה אמרינן עד הכתלים^(ב) ומפקינן להך נכרים מן הסוכה אי נמי ס"ל כרצ דאמר לקמן סך פסול צין מן הלד צין צאמנע צארצע אמות הלכך לא פסלי נכרים שצינחים דליכא שיעור פסול ציחד כך פירש צקונטרס והדין עמו שפירש קן דצתקרה שנכרים שלה רחצים ארצעה איירי דסתם תקרה כך היא ומדפסל^(ג) נכר ד' משום גזרת תקרה אלמא סתם תקרה כך היה וכן מוכח צגמרא דפריך לשמואל צמאי פליגי ומסיק דצטטולי תקרה פליגי דלרצי מאיר אין מועיל פקפוק לצטולי תקרה שהנכרים ארצעה ולכך צעי שיטול אחד מצינחים ותימה דלפריך לקמן מצרייתא לשמואל דאמר צאמנע פסול צארצעה הוה ליה לאקשווי ממתני' ולשנויי וי"ל משום דמתניתין לא קמני צהדיא נכרים של ארצעה אלא מכח סתם תקרה:

פרוץ בעומד. נראה דהלכה כר' יוסי דאמר פרק שני דצכורות (דף פד:ו ושם) אפשר לזמנמ לכל הפחות צידי אדם מדאפליגי אמוראי הכא צפרוץ כעומד וצפרק שני דחולין (דף כח: ושם) צמתחא על מחנה כרוצ והא דקאמרינן תםס גצי חלקו לשנים והן שוין דטמאין שניהן לפי שאי אפשר לזמנמ צכלי חרס כולחו מודו דקאמרינן צצכורות (דף פ: ושם) משום דאית ציה גומות ואין לומר דשמעתין אפילו כמאן דאמר אי אפשר וקרי פרוץ כעומד מחנה על מחנה כשדומה לנו שהן שוין אע"ג דשמא אינן שוין דהא מפרש טעמא פ"ק דעירובין (דף טו: ושם) וצפ' שני דחולין (דף כח:ו) דלא הוי כעומד וכרוצ משום דהכי אגמריה רחמנא למשה גדור רוצא ושחוט רוצא ותיפוק ליה משום דצלא"ה הוא אסור מספק משום דשמא ש"יר רוצא והא דפריך צגיטין צפרק הזורק (דף עח. ושם:ו) גצי דאתו תרוייהו צהדי הדדי צארצע אמות והא אי אפשר לזמנמ אפילו תהא הלכה כר"י הגלילי מכל מקום דוחק הוא להעמיד המשנה צכך שאין רגילות להיות ומסתמא לא כוונו לצא צצת אחת וצפרק שצועת העדות (שצועות דף לב. ושם) גצי

ל"ה לרבי מאיר אמאי קאפרת בנכרים. לעיל (דף זי.) משום גזרת תקרה הך סצרא לצית שמאי היא ושצקת ציה הלל: **לשמוא"ל** דאמר. אצל יש צהן ארצעה דצרי הכל פסולה: **סיפא במאי פ"יני**. הא ודאי סתם תקרה צני ארצעה הוא וקמכשר רצי יהודה אליצא דצית הלל: בביטולי תקרה. כלומר אמר לך שמואל לעולם צשים צהן ארצעה ולא היתה כאן תקרה מתחלה ועכשוי הוא צל לסך צהו לשם סוכה אפילו רצי יהודה פסיל דגזרינן משום תקרה שלא יצא וישצ תחת קורות ציתו ויאמר מה לי זה מה לי חדשה אצל השתא דזו תקרה היתה וצא לידי מעשה לעשות לשם סוכה וזה מוכיח שידוע שאמרה תורה תעשה ולא מן העשוי פליגי רצי יהודה ורצי מאיר אי איכא חו למגזר משום תקרה או לא רצי יהודה סצר צטולי תקרה לצית שמאי צריך לטוול מצינחים דאע"ג דמוכיח שצקי צתעשה ולא מן העשוי גזרי צה וצ"ה סצרי כיון דצטלה והוכיח שהתקרה פסולה חו ליכא למגזר ור"מ סצר לא נחלקו כו' ואף צה גזרינן: **בַּתְּנִי'** המקרה סוכתו. כמו שאנו עושין שמסדרין כלונסות תחלה צסך ונותנין פסל עליהן: **ארובות**. אשפונדי"ש צלע"ז וצגמרא מפרש^(ד) דמקצלי טומאה: **אם יש ריוח ביניהן כמותן**. צין שפוד לשפוד על פני כולה ויתן שם הפסל וכן^(ה) על פני כולה וצגמרא פריך הא אין הכשר מרוצה על הפסול: **גמ'** **פרוץ בעומד**. לענין מחילות שצת אחרמר מחילה שנעשית צפסין רחצין ג' והניח צין פס לפס כמלא פס דנפקא ליה מתורת לצוד וכן על פני כולה דהוה ליה פרוץ כעומד ודכוותה הכא צמתניתין דהוה ליה פסול ככשר: **בנכנס ויוצא**. שיהא פסל הרוחצ"ל כמותן יכול ליכנס וליצא צריח שצינחים דהשתא הוה ליה פסל שנותן שם מרוצה על השפודים ^(ו)והא"ר יותר על השפודים: והא

אמר רבי מאיר אמאי קאפרת בנכרים. לעיל (דף זי.) משום גזרת תקרה הך סצרא לצית שמאי היא ושצקת ציה הלל: **לשמוא"ל** דאמר. אצל יש צהן ארצעה דצרי הכל פסולה: **סיפא במאי פ"יני**. הא ודאי סתם תקרה צני ארצעה הוא וקמכשר רצי יהודה אליצא דצית הלל: בביטולי תקרה. כלומר אמר לך שמואל לעולם צשים צהן ארצעה ולא היתה כאן תקרה מתחלה ועכשוי הוא צל לסך צהו לשם סוכה אפילו רצי יהודה פסיל דגזרינן משום תקרה שלא יצא וישצ תחת קורות ציתו ויאמר מה לי זה מה לי חדשה אצל השתא דזו תקרה היתה וצא לידי מעשה לעשות לשם סוכה וזה מוכיח שידוע שאמרה תורה תעשה ולא מן העשוי פליגי רצי יהודה ורצי מאיר אי איכא חו למגזר משום תקרה או לא רצי יהודה סצר צטולי תקרה לצית שמאי צריך לטוול מצינחים דאע"ג דמוכיח שצקי צתעשה ולא מן העשוי גזרי צה וצ"ה סצרי כיון דצטלה והוכיח שהתקרה פסולה חו ליכא למגזר ור"מ סצר לא נחלקו כו' ואף צה גזרינן: **בַּתְּנִי'** המקרה סוכתו. כמו שאנו עושין שמסדרין כלונסות תחלה צסך ונותנין פסל עליהן: **ארובות**. אשפונדי"ש צלע"ז וצגמרא מפרש^(ד) דמקצלי טומאה: **אם יש ריוח ביניהן כמותן**. צין שפוד לשפוד על פני כולה ויתן שם הפסל וכן^(ה) על פני כולה וצגמרא פריך הא אין הכשר מרוצה על הפסול: **גמ'** **פרוץ בעומד**. לענין מחילות שצת אחרמר מחילה שנעשית צפסין רחצין ג' והניח צין פס לפס כמלא פס דנפקא ליה מתורת לצוד וכן על פני כולה דהוה ליה פרוץ כעומד ודכוותה הכא צמתניתין דהוה ליה פסול ככשר: **בנכנס ויוצא**. שיהא פסל הרוחצ"ל כמותן יכול ליכנס וליצא צריח שצינחים דהשתא הוה ליה פסל שנותן שם מרוצה על השפודים ^(ו)והא"ר יותר על השפודים: והא

אמר רבי מאיר אמאי קאפרת בנכרים. לעיל (דף זי.) משום גזרת תקרה הך סצרא לצית שמאי היא ושצקת ציה הלל: **לשמוא"ל** דאמר. אצל יש צהן ארצעה דצרי הכל פסולה: **סיפא במאי פ"יני**. הא ודאי סתם תקרה צני ארצעה הוא וקמכשר רצי יהודה אליצא דצית הלל: בביטולי תקרה. כלומר אמר לך שמואל לעולם צשים צהן ארצעה ולא היתה כאן תקרה מתחלה ועכשוי הוא צל לסך צהו לשם סוכה אפילו רצי יהודה פסיל דגזרינן משום תקרה שלא יצא וישצ תחת קורות ציתו ויאמר מה לי זה מה לי חדשה אצל השתא דזו תקרה היתה וצא לידי מעשה לעשות לשם סוכה וזה מוכיח שידוע שאמרה תורה תעשה ולא מן העשוי פליגי רצי יהודה ורצי מאיר אי איכא חו למגזר משום תקרה או לא רצי יהודה סצר צטולי תקרה לצית שמאי צריך לטוול מצינחים דאע"ג דמוכיח שצקי צתעשה ולא מן העשוי גזרי צה וצ"ה סצרי כיון דצטלה והוכיח שהתקרה פסולה חו ליכא למגזר ור"מ סצר לא נחלקו כו' ואף צה גזרינן: **בַּתְּנִי'** המקרה סוכתו. כמו שאנו עושין שמסדרין כלונסות תחלה צסך ונותנין פסל עליהן: **ארובות**. אשפונדי"ש צלע"ז וצגמרא מפרש^(ד) דמקצלי טומאה: **אם יש ריוח ביניהן כמותן**. צין שפוד לשפוד על פני כולה ויתן שם הפסל וכן^(ה) על פני כולה וצגמרא פריך הא אין הכשר מרוצה על הפסול: **גמ'** **פרוץ בעומד**. לענין מחילות שצת אחרמר מחילה שנעשית צפסין רחצין ג' והניח צין פס לפס כמלא פס דנפקא ליה מתורת לצוד וכן על פני כולה דהוה ליה פרוץ כעומד ודכוותה הכא צמתניתין דהוה ליה פסול ככשר: **בנכנס ויוצא**. שיהא פסל הרוחצ"ל כמותן יכול ליכנס וליצא צריח שצינחים דהשתא הוה ליה פסל שנותן שם מרוצה על השפודים ^(ו)והא"ר יותר על השפודים: והא

אמר רבי מאיר אמאי קאפרת בנכרים. לעיל (דף זי.) משום גזרת תקרה הך סצרא לצית שמאי היא ושצקת ציה הלל: **לשמוא"ל** דאמר. אצל יש צהן ארצעה דצרי הכל פסולה: **סיפא במאי פ"יני**. הא ודאי סתם תקרה צני ארצעה הוא וקמכשר רצי יהודה אליצא דצית הלל: בביטולי תקרה. כלומר אמר לך שמואל לעולם צשים צהן ארצעה ולא היתה כאן תקרה מתחלה ועכשוי הוא צל לסך צהו לשם סוכה אפילו רצי יהודה פסיל דגזרינן משום תקרה שלא יצא וישצ תחת קורות ציתו ויאמר מה לי זה מה לי חדשה אצל השתא דזו תקרה היתה וצא לידי מעשה לעשות לשם סוכה וזה מוכיח שידוע שאמרה תורה תעשה ולא מן העשוי פליגי רצי יהודה ורצי מאיר אי איכא חו למגזר משום תקרה או לא רצי יהודה סצר צטולי תקרה לצית שמאי צריך לטוול מצינחים דאע"ג דמוכיח שצקי צתעשה ולא מן העשוי גזרי צה וצ"ה סצרי כיון דצטלה והוכיח שהתקרה פסולה חו ליכא למגזר ור"מ סצר לא נחלקו כו' ואף צה גזרינן: **בַּתְּנִי'** המקרה סוכתו. כמו שאנו עושין שמסדרין כלונסות תחלה צסך ונותנין פסל עליהן: **ארובות**. אשפונדי"ש צלע"ז וצגמרא מפרש^(ד) דמקצלי טומאה: **אם יש ריוח ביניהן כמותן**. צין שפוד לשפוד על פני כולה ויתן שם הפסל וכן^(ה) על פני כולה וצגמרא פריך הא אין הכשר מרוצה על הפסול: **גמ'** **פרוץ בעומד**. לענין מחילות שצת אחרמר מחילה שנעשית צפסין רחצין ג' והניח צין פס לפס כמלא פס דנפקא ליה מתורת לצוד וכן על פני כולה דהוה ליה פרוץ כעומד ודכוותה הכא צמתניתין דהוה ליה פסול ככשר: **בנכנס ויוצא**. שיהא פסל הרוחצ"ל כמותן יכול ליכנס וליצא צריח שצינחים דהשתא הוה ליה פסל שנותן שם מרוצה על השפודים ^(ו)והא"ר יותר על השפודים: והא

עין משפט

עין משפט
גר מצוה

צה א מיי פ"ה מהל' סוכה הלכה ח סמוג עשין מג טו"ע א"ח סימן מרלא סעיף ט:

צו ב ג מיי פ"ה מהל' סוכה הלכה טו טו"ע א"ח סימן מרכט סעיף ב וסימן מרלא סעיף ח:

רבינו הננאל

מתני' תקרה שאין עליה מעזיבה. נסרים שהבית מקורה בהן ואין עליהם טיט **מפקפק**. פותח ומרחיב. ודייקינן בשלמא ב"ה טעמא מאי משום תעשה ולא מן העשוי וכל דהו מעשה מכשיר ואפילו פקפוק אלא ב"ש מ"ט ופשטנא טעמא דב"ש משום גזרת תקרה ולעולם נטילת אחת מבינתים בעי ואפילו פקפוק לא סגי עד דשקול אחת מבינתים. ואקשינן אי הכי רבי מאיר דאמר נוטל אחת מבינתים ואין צריך לפקפק כב"ש היא רשונן ר' מאיר סבר ב"ש וב"ה שוין דמשום גזרת תקרה [גזרינן] ובנטילת אחת מבינתים [מתכשר] ואע"ג דפקפק פקפוק אינו מועיל ואמרי' מאי קמ"ל והא איפלגו רבי מאיר ורבי יהודה בהא סברא חדא זימנא דתנן מסככין בנסרים דברי רבי יהודה ורבי מאיר אוסר ואוקימנא בגזרת [ותקרה] פליגי. ואיתנין לאוקימנא פלוגתייהו בהא דתנן מסככין בנסרין דברי ר' יהודה [בנסרים] משופין לשירות ולתיבות וכיוצא בהן ומשום גזרת כלים פליגי ונדרת. אלא מתני' תירווייהו בגזרת תקרה פליגי וסיפא רבי יהודה היא דא"ל לר' מאיר הא דגזרת [לסכך] בנסרים משום גזרת תקרה טעמא דב"ש [היא] דאמרו נוטל אחת מבינתים אע"פ שפקפק אבל ב"ה אפילו בפקפוק סגי ואמר ליה רבי מאיר (א) בדבר זה שניהן לא נחלקו בדבר זה שניהן בגזרת תקרה. ושמואל דאמר נסרין כשאין בהן ד' טפחים מחלוקת אבל בנסרין שיש בהן [ד'] דברי הכל פסולה אלמא ר' יהודה נמי אית ליה גזרת תקרה אמר לך סיפא בבטולי תקרה פליגי רבי יהודה סבר אפילו בפקפוק בטלה וכ"ש בנטילת נסר מבינתים ורבי מאיר סבר לעולם לא בטלה אלא בנטילה: מתני' המקרה סוכתו בשפודין כו'. ואקשינן מינה לרב הונא (בר הושעיא) [בריה דרב יהושע] (עד) דאמר בעירובין פרוץ כעומד אסור לטלטל שאינא מחיצה והכא תנן אם יש ריוח כמות לעשות בהן (כשרה) [סכך כשר] שצמצא הריח סכך כשר והשפודין כפרוץ וקחני כשרה

חשך שלמה על ר"ח

(א) נראה דצ"ל ואמר ליה ר"מ דלא נחלקו שניהן בדבר זה דשניהן אית להו גזרת מקרה:

חשך שלמה על ר"ח

(א) נראה דצ"ל ואמר ליה ר"מ דלא נחלקו שניהן בדבר זה דשניהן אית להו גזרת מקרה:

חשך שלמה על ר"ח

(א) נראה דצ"ל ואמר ליה ר"מ דלא נחלקו שניהן בדבר זה דשניהן אית להו גזרת מקרה:

חשך שלמה על ר"ח

(א) נראה דצ"ל ואמר ליה ר"מ דלא נחלקו שניהן בדבר זה דשניהן אית להו גזרת מקרה:

